

UIT MIJN JONGEN TIJD.

KONING CHRISTIAAN III.

(Onderstaand merkwaardig gedicht is van Magnus, den beroemden kenner der Noordsche oudheid, op IJsland geboren. De eigenaardige dichttrant en uitdrukkingswijze zijn zoo veel mogelijk in de vertaling behouden.)

In den dom te Kopenhagen
Zwijgen thans de Kerstfeestzangen;
Als met rouwfloers, zwart en somber,
Houdt de nacht de stad omvangen,
Sluit er oogen, die met tranen
Om den krankten koning klagen.
Zat wel ooit een meer godvreezend
Op den troon te Kopenhagen?

Ja, om Christiaan den Derde
Doet de liefde velen weenen.
Bracht hij niet met Luthers Bijbel
Heil en vrede aan zijn Denen!
Hij, dien rechtens Bugenhagen
Eens als Evangelisch kroonde,
Maar die schooner kroon thans wenschte,
Waarmee God eens Paulus loonde.

Morgen werd het, toen zoo vroolijk
De doodkrankte vorst ontwaakte.
„Wees verblijd,” sprak hij, „een engel
Zeegnend me in den droom genaakte.
„Wil, o Christiaan,” beval mij
's Hemels bode, „uw huis bereiden;
Want met Nieuwjaar, na acht dagen,
Moet ik tot den Heer u leiden.”

't Werd Nieuwjaar — de zijnen weenden
Maar hij: „Slechts voor kort is 't scheiden;
Zingt na 't Nachتماال stervensliedren,
Zoo wil ik den Heer verbeiden.
„Nun lasst uns den Leib begraben,”¹⁾
En: „Mit Fried fahr ich von hinnen.”²⁾
Zingt mij Luthers troostgezangen
Stemt mee in — ik zal beginnen.”

Wonderbare grafliedtonen
Zijn toen door 't paleis gedrongen.
Zoo heeft Denemarkens heerscher
Zelf ten grave zich gezongen.
Nauw was 't laatste lied verstorven,
Toen de vrome ontsliep in vreden.
Vijftien honderd negen en vijftig
Zag hem gaan tot 't eeuwige Heden.

A. J. H.

¹⁾ Laat ons nu het lijk begraven.

²⁾ In vrede ga ik van hier.

ROUW?

Rouw om onze afgestorv'nen,
Die de dood verlossen kwam?
Rouw om onze dierbre panden,
Die de Heere tot Zich nam?

Moet er rouw in 'tharte wezen,
Waar de dood hun vreugde bracht,
Nu ze 'teeuwig licht genieten,
Na der wereld donkren nacht?

Immers: 't leven was hun Christus,
Dus — het sterven hun gewin;
Zijn dit dan voor ons slechts woorden?
Voelen we er geen diepte in?

Waarom is er rouw in 'tharte?
Waarom? Ach, Gij weet het Heer!
Onze zelfzucht doet ons klagen:
Wij, wij hebben ze niet meer!

Derven moeten wij hun liefde,
Hunne trouw en hartelijkheid,
't Is om dat gemis, die leegte,
Dat ons harte bloedt en schreit....

Maar, zal 't goed zijn: in die droefheid
Stijg' de beë ons uit het hart:
Vader, wijl zij boven juichen,
Leer ons stil zijn in deez' smart.

C. M.-B.

Carnegie, de Milliardair.

De allesbeheerschende vraag is, of *Andrew Carnegie*, de veelbesprokene, *gelukkig* is geweest.

Hij heeft een lang leven gehad.
Vierentachtig jaar werd hij oud . . . .

Maar dat op zichzelf waarborgt het geluk niet: weinig en kwaad waren de dagen der jaren zijns levens, zeide Jakob en *hij* was toen reeds ver over de honderd.

Carnegie heeft een zware, moeilijke jeugd gehad.

In 't arme Schotland had zijn vader 'n arm bestaan. En toen de stoomkracht het aan alle kanten won op de handnijverheid en zijn vader met zijn tijd niet kon of niet wilde meegaan, het opgeven moest en met de laatste restantjes van zijn bezit den overtocht naar Amerika bekomst, die ook de jonge Andrew tegenging.

„Aanpakken,” was ook voor hem de boodschap.

Twaalf jaar was hij oud, toen hij al van 't morgenlicht af tot de avondduisternis toe in de katoenspinnerij arbeidde . . . met drie kwartier middagschattijd: men moest toch eten ook . . . „slavenwerk,” zei hij later.